

This entry is part 4 of 12 in the series Americká Pravda

Americká Pravda

Americká Pravda: Rasa, inteligence a bohatství – co nám o tomto tabuizovaném tématu říkají fakta

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 7

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 6

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 5

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 4

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 3

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 2

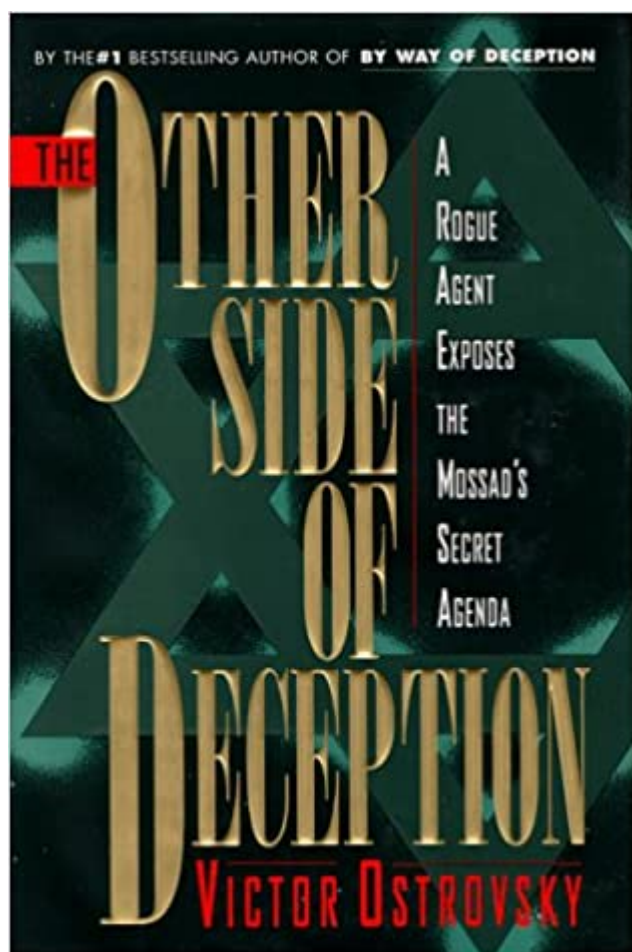
Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 1

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 2

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 1

Americká Pravda: Ku Klux Klan a hromadné rasistické vraždění

David Irving a jeho fascinující historiografie

Autor: Ron Unz

Předchozí části si můžete přečíst zde: **1), 2), 3), 4).**

„Druhá strana klamu“

Obsah Ostrovského prvotiny byl však povětšinou všední, bez nějakých šokujících odhalení. „Jen“ popsal vnitřní fungování Mosadu a některé z jeho největších operací, a tak poodhrnul závoj tajemství, pod nímž jedna z nejefektivnějších tajných služeb dlouho fungovala. Poté co si tímto celosvětovým knižním hitem vybudoval jistou pozici, cítil se autor dostatečně pevně v kramflecích, aby v pokračování z roku 1994 vynesl sérii tvrzení šokujících do té míry, že se čtenář sám musí rozhodnout, zda odhalují spíš pravdu, nebo jen Ostrovského zjitřenou představitost. Bergman ve své rozsáhlé bibliografii uvádí přes 350 titulů. Ostrovského debut mezi nimi je, pokračování už nikoliv.

Některé pasáže z Ostrovského první knihy mi bezpochyby přišly poněkud nejasné, podivné. Proč by z něj měli chtít udělat obětního beránka za zpackanou misi a z tajné služby ho vyštvat? A

„Druhá strana klamu“ – další pohled

do zákulisí Mosadu

protože z Mosadu odešel už roku 1986 a na své knize začal pracovat až o dva roky později, uvažoval jsem, co asi dělal během oněch dvou let. Úplně věřit se nechce ani tomu, že by nižší důstojník dokázal nasbírat takové množství vysoce podrobných informací o operacích Mosadu, kterých se sám neúčastnil. V celé skládačce jako by chybělo příliš mnoho dílků.

Vysvětlení jsem se dočkal hned v úvodu jeho pokračování, jakkoliv je samozřejmě nemožné jej ověřit. Podle autora byl jeho odchod jedním z vedlejších výsledků vnitřních třenic v Mosadu, při nichž ho zamýšlela umírněná frakce využít k podkopání věrohodnosti organizace, a tak oslabit její vedení, s jehož nastaveným směřováním nesouhlasili.

Když jsem toto volné pokračování před sedmi nebo osmi lety četl poprvé, hned zkraje mě zarazilo podle mého soudu naprosto nehorázné tvrzení. Šéfem Mosadu údajně bývá premiérem jmenován člověk zvenčí, což mnohé z nejlivnějších postav tajné služby dlouhodobě naplňuje hořkostí – samozřejmě by raději v čele viděli jednoho ze svých lidí. V roce 1982 bylo jejich horování pro povýšení zevnitř znovu oslyšeno a řízením byl pověřen uznávaný izraelský generál, který se nijak netajil plány udělat uvnitř Mosadu pořádek a nastavit odlišný kurz. Místo aby to překousli, rozhodla se část nespokojenců zosnovat atentát na generála během jeho pobytu v Libanonu těsně předtím, než se měl ujmout funkce. Jisté důkazy o úspěšně provedeném spiknutí vyšly na povrch a byly později potvrzeny, což vedlo k podzemní vnitřní válce mezi Mosadem a některými příslušníky armády, do níž se měl později zapojit i Ostrovsky.

Tento příběh hned na úvod mi přišel natolik nevěrohodný, že jsem k následujícím kapitolám zaujal hluboce nedůvěřivý postoj. Po přečtení Bergmanova definitivního svazku už si ale tolik jistý nejsem. Konec konců víme, že zhruba v té době se různé frakce uvnitř tajných služeb vážně zabývaly myšlenkou na zavraždění izraelského ministra obrany a panuje celkem odůvodněné podezření, že lidé z rozvědky zosnovali i pozdější atentát na premiéra Rabina. Odstranění nechtěného šéfa Mosadu tedy asi není tak úplně nemyslitelné. A **internetová encyklopedie skutečně říká**, že zástupce náčelníka generálního štábu generál Yekutiel Adam byl v polovině roku 1982 jmenován ředitelem Mosadu, ale záhy nato byl zabit v Libanonu jen pár týdnů předtím, než se měl ujmout funkce. Byl nejvýše postaveným izraelským důstojníkem, který kdy zemřel na bitevním poli.

Podle Ostrovského a jeho spojenců vlivné prvky uvnitř rozvědky proměnily Mosad na nebezpečnou, z řetězů urvanou organizaci, hrozbu izraelské demokracii a blok jakékoliv možnosti dosažení míru s Palestinci. Takovíto lidé mohli konat dokonce i v přímé opozici k pozicím vrchního velení Mosadu, které často považovali za příliš slabé a svolné ke kompromisům.

Počátkem roku 1982 lidé z umírněného křídla Mosadu s podporou odcházejícího ředitele

pověřili jednoho pařížského důstojníka, aby otevřel diplomatické kanály pro jednání s Palestinci, což také prostřednictvím amerického atašé, jehož pomoc si zajistil, učinil. Když se ale informace donesly zastáncům tvrdé linie, vykolejili projekt způsobem sobě vlastním: odpravili nejen agenta Mosadu, ale také jeho nebohého amerického spolupracovníka – a vinu svalili na jakousi obskurní skupinu palestinských extremistů. Samozřejmě nemohu definitivně ověřit pravdivost této verze událostí, ale archiv NYT potvrzuje Ostrovského podání záhadných úmrtí **Yakova Barsimantova** a **Charlese Roberta Raye** v roce 1982, u kterých experti marně hledali motiv.

Ostrovsky byl prý hluboce otřesen a nechtěl uvěřit, když se poprvé dozvěděl o těchto skutcích zastánců tvrdé linie uvnitř Mosadu, kteří neváhali s vraždou izraelských předáků i vlastních kolegů, s nimiž se politicky rozcházel, postupně však uvěřil. Jako soukromým životem žijící kanadský občan tak souhlasil podílet se na úsilí, které mělo probíhající špionážní operace Mosadu narušit v naději, že bude dostatečně zdiskreditován, aby řídicí frakce ztratila svůj vliv nebo alespoň byla ve svých nejnebezpečnějších excesech účinně omezena vládním dohledem. Byť se mu dostalo jisté podpory z umírněných kruhů, které ho oslovily, jednalo se i tak o nanejvýš nebezpečný počín, jehož odhalení by znamenalo přímé ohrožení života.

Pod pláštíkem rozčarovaného bývalého důstojníka Mosadu, které se chce svému někdejšímu zaměstnavateli pomstít, strávil větší část oněch dvou let hledáním a rozvíjením kontaktů v britských, francouzských, jordánských a egyptských tajných službách, kterým nabízel spolupráci při odhalování izraelských špionážních sítí v jejich zemích výměnou za značné sumy peněz. Nikdy předtím se neobjevil s operacemi Mosadu takto vysoce obeznamený zběh a přestože měly zmíněné rozvědky svá podezření, Ostrovsky si časem získal jejich důvěru – vždyť jeho informace se ukázaly jako velmi užitečné při odhalování různých místních izraelských špionážních sítí, o nichž místní zpravodajci většinou neměli sebemenší tušení. Jeho spojenci v Mosadu ho současně informovali o jakýchkoliv případných známkách odhalení jeho konání.

Podrobný popis Ostrovského kontrašpionážního tažení proti někdejším kolegům z Mosadu zabírá větší polovinu knihy a já se nedokážu snadno rozhodnout, zda se jedná o realitu, fantazii – nebo nějakou směsici obojího. Autor přikládá ofoceně letenky z roku 1986 do jordánského Ammánu a egyptské Káhiry, kde měl podat podrobné hlášení tamní zpravodajcům a v roce 1988 skutečně došlo k ohromnému mezinárodnímu skandálu, když Britové podnikli velice viditelný a medializovaný zátah na konspirační byty Mosadu a vykázali ze země mnoho izraelských agentů. Osobně mi Ostrovského vyprávění povětšinou přijde vcelku uvěřitelné, člověk vybavený opravdovými zkušenostmi a odborností v problematice rozvědky by ale možná dospěl k odlišným závěrům.

Přestože dva roku tohoto soustředěného útoku proti sítím Mosadu způsobily izraelské rozvědky nemalé škody, širší politické výsledky zaostaly za očekáváním. Stávající mocenská garnitura si zachovala své neochvějné postavení a izraelská vláda nejevila známky nějaké rozhodné akce. Ostrovsky se tak nakonec rozhodl vyzkoušet jiný přístup, tedy odhalit fungování Mosadu v knižní podobě.

Jeho spojenci uvnitř zprvu byli dosti skeptičtí, nakonec se mu je ale povedlo přesvědčit, aby se na procesu vzniku knihy podíleli. Mnozí z nich strávili v řadách Mosadu spoustu let, nezřídka na vysokých pozicích a právě oni posloužili jako zdroj informací ohledně konkrétních operací v knize z roku 1990, jež už na první pohled značně převyšovaly úroveň informovanosti řadového agenta jako Ostrovsky.

Snahy Mosadu zabránit publikaci právní cestou se izraelské tajné službě šeredně vymstily: vyvolaly vlnu publicity, na níž se Ostrovského počin vyvezl až na špici žebříčků prodejnosti. Pozorovatelé zvenku si marně lámali hlavu nad očividně kontraproduktivní izraelskou PR strategií, podle Ostrovského ale tento nápad vedení Mosadu umně podstrčili jeho spojenci uvnitř, kteří ho také udržovali v obraze stran možných plánů Mosadu ho unést nebo zabít.

Během vzniku knihy z roku 1990 se Ostrovsky i se svými patrony zabývali řadou uskutečněných izraelských operací, jen hrstka z nich si ale našla cestu do výsledného textu. Jakmile se tak autor rozhodl přijít s pokračováním, mohl čerpat z bohaté zásoby zdrojového materiálu, mezi kterým se našlo i několik opravdových bomb.

První z nich bylo výrazné izraelské angažmá v ilegálních prodejkách americké výzbroje do Íránu v průběhu krvavé íránsko-irácké války v 80. letech, z níž po provalení informací vyrostl nechvalně proslulý skandál „Írán-Contras“. Americká média se podle očekávání snažila klíčovou roli Izraele v celé záležitosti s vypětím všech sil zamaskovat.

Prodej zbraní do Íránu byl pro Izrael nanejvýš lukrativním podnikem, který se záhy měl rozšířit i na výcvik vojenských pilotů. Hluboké ideologické nepřátelství islámské republiky k židovskému státu si ale žádalo zapojení třetí strany. Proto byla zřízena „pašerácká stezka“ přes maličkou severoněmeckou spolkovou zemi Šlesvicko-Holštýnsko. Když však aktéři oslovili s nabídkou účasti na tomto podniku nejvyššího voleného představitele spolkové země, byli odmítnuti. Velitelé Mosadu se báli, že by mohl do hladkého průběhu výměny zboží a peněz zasahovat, a tak úspěšně vykonstruovali skandál, v jehož důsledku musel ze své funkce odejít. Byl nahrazen mnohem svolnějším německým politikem. Zostuzený politik naneštěstí pro ně nehodlal odejít potichu a volal po veřejných slyšeních, kde by mohl očistit své jméno. Agenti Mosadu ho tedy vylákali do Ženevy a poté, co odmítl i jejich velkorysou nabídku úplatku, aby držel jazyk za zuby, ho **zavraždili** a zaonačili jeho smrt tak, aby ji policie prohlásila za sebevraždu.

Když jsem tento rozsáhlý a velice podrobný popis incidentu (přes 4000 slov) četl poprvé, měl jsem o jeho pravdivosti značné pochybnosti. Nikdy předtím jsem sice o Uvem Barschelovi neslyšel, popisovali ho ale jako velice blízkého přítele německého kancléře Helmuta Kohla a mně přišlo jen stěží uvěřitelné, že by Mosad takto nonšalantně odstranil oblíbeného a vlivného Evropana, zvoleného do úřadu, z jeho funkce – a následně ho dokonce neváhal odpravit. Moje už tak silná nedůvěra ke zbytku obsahu Ostrovského knihy se tak ještě zvýšila.

Když jsem ale na incident nedávno podíval znovu a podrobněji, **narazil jsem** ve *Washington Post* na **noticku**, že sedm měsíců po vydání knihy byl Barschelův případ znovu otevřen a německé, španělské a švýcarské policejní vyšetřování odhalilo velice silné náznaky spáchání

vraždy – a to přesně tak, jak ji popsal Ostrovsky. I zde tedy byla překvapivá tvrzení zběha z Mosadu potvrzena, což značně posílilo mou důvěru v pravdivost alespoň části jeho následujících odhalení, kterých nebylo vůbec málo.

(Jen tak na okraj zmíním jeden hlavních zdrojů, který podle Ostrovského stojí za nárůstem vlivu Mosadu v Německu. Hrozba domácího terorismu přivedla německou vládou na myšlenku pravidelně vysílat početné kontingenty svých bezpečnostních sil na výcvik do Izraele. Tito agenti a policisté jsou ideálním terčem pro zverbování izraelskými špiony, s nimiž následně spolupracují i dlouho po návratu do Německa během své následné kariéry. Kvůli tomu v Německu panoval stav, kdy většina nejvyšších představitelů v zásadě chovala loajalitu své zemi, nižší funkce ale byly plné spolupracovníků Mosadu, který je mohl využít ke svým účelům. Přirozeně tím vyvstávají varovné otazníky stran americké strategie zaujaté po 11. září, tj. vysílat naše policisty v hojných počtech k podobnému výcviku, stejně jako zavedená praxe, kdy se na cestu do Izraele vydávají skoro všichni nově zvolení kongresmani.)

Matně jsem si ještě vzpomínal na kontroverzi z počátku 80. let kolem tehdejšího generálního tajemníka OSN Kurta Waldheima, který byl usvědčen ze lhaní ohledně své armádní služby za 2. světové války a musel z úřadu odejít pod temným mrakem démonů minulosti. Jeho jméno se stalo synonymem pro dlouho skrývané nacistické válečné zločiny. Podle Ostrovského byl ale celý skandál vykonstruován Mosadem, který inkriminující dokumenty z jiných složek narařčil do té Waldheimovy. Vrcholný představitel OSN vystupoval stále kritičtěji k izraelským vojenským akcím v jižním Libanonu, a tak byla za pomoci podvržených důkazy zažehnuta štvavá mediální kampaň, která ho zničila.

A máme-li věřit Ostrovskému, Izrael se už po desetiletí dopouští skutků, které by se u Norimberských procesů vyjímaly na hlavní scéně. Od sklonku 60. let podle něj Mosad jižně od Tel Avivu provozuje malou laboratoř, kde se naživo testují radioaktivní, chemické a bakteriologické látky na bezmocných Palestincích určených k likvidaci. Díky tomuto smrtícímu testování zdokonalil Izrael vražedné technologie i svůj mocný arzenál nekonvenčních zbraní použitelných ve válce. Přestože americká média překypovala v 70. letech nekonečnými popisy strašlivých krutostí CIA, nevybavuji si jedinou zmínku o tom, co odhaluje Ostrovsky.

Ostrovského překvapilo, když zjistil, že agenti Mosadu doprovázeli izraelské doktory na jejich lékařských misích do Jižní Afriky, kde na ambulantní klinice v Sowetu léčili chudé africké pacienty. Dostalo se mu chmurného vysvětlení: soukromé izraelské společnosti používaly nic netušící černochoy jako lidské pokusné králíky při testování farmaceutických produktů způsobem, který nebyl v Izraeli legálně možný. Znovu – ani v tomto případě nemám možnost ověřit pravdivost tvrzení, ale nejednou jsem si položil otázku, jak se Izraeli podařilo dosáhnout dominantní pozice na trhu s lékovými generiky, která nutně vyžadují ty nejlevnější a nejméně efektivní testovací i výrobní metody.

Eminentně zajímavý byl i autorem popisovaný příběh vzestupu a pádu mediálního britského magnáta Roberta Maxwella, československého imigranta židovského původu (Abraham Leib

Hoch, později užíval jméno Ján Ludvík Hoch). Maxwell podle něj celou svou kariéru těsně spolupracoval s Mosadem a tajné služby také sehrály klíčovou roli při jeho závratném vzestupu, když mu poskytly peníze do začátků a s využitím svých spojenců v odborech a bankovním odvětví účinně oslabily jeho mediální konkurenci, o jejichž akvizici usiloval. Když Maxwell své impérium zkonsolidoval, oplácel svým dobrodincům legálními i méně legálními způsoby: obhajobou izraelské politiky ve svých novinách, ale i poskytnutím tajného fondu, z něhož Mosad financoval své černé operace v Evropě penězi z korporátních penzijních fondů. Tyto výběry měly za normálních okolností sloužit jako dočasná výpůjčka, ale v roce 1991 se účetním Mosadu do splácení příliš nechtělo a na Maxwella, jehož křehké impérium tehdy stálo před zhroucením, zívala doširoka rozevřená tlama bankrotu. Když svým nebezpečným spojencům naznačil, že skrývá jistá výbušná tajemství, která bude nucen odhalit, pokud nedostane zapláceno, Mosad se ho zbavil a jeho smrt na soukromé jachtě zaonačil jako sebevraždu.

Ani tato Ostrovského odhalení nelze nezávisle ověřit, ale mrtvému vydavateli se skutečně dostalo velkolepého státního pohřbu v Izraeli, jehož úřadující premiér z hloubi srdce ocenil jeho nepostradatelné služby židovskému státu. Pohřbu se zúčastnili také tři premiéroví předchůdci a Maxwell s největšími poctami spočinul na Olivetské hoře. V poslední době se pozornosti světové veřejnosti dostalo hlavně jeho **nejmilovanější dceři Ghislaine**, nejbližší společnosti nechvalně proslulého vyděrače **Jeffreyho Epsteina**, všeobecně považované za agentku Mosadu.

Nejspíš nejdramatičtější v Ostrovského druhé knize popsána událost se ale odehrála koncem roku 1991 a vyplňuje jednu z posledních kratších kapitol. Po hladkém triumfu během první americké války proti Iráku se prezident George H. W. Bush rozhodl využít části svého nemalého politického kapitálu k tomu, aby konečně donutil znesvářené Araby a Izraelce nastolit mír na Blízkém východě. Pravicový izraelský premiér Jicchak Šamir se všem navrhovaným ústupkům zatvrzele bránil, a tak Bush začal na židovský stát vyvíjet jistý finanční nátlak, když přes nemalé úsilí mocné americké židovské lobby zablokoval záruky za půjčky. V jistých kruzích se tak rychle stal strašlivým protivníkem Židů.

Ostrovsky vysvětluje, že když proizraelské skupiny v minulosti narazily ze strany amerického prezidenta na odpor, obvykle si jako „zadní vrátka“ svého vlivu zajistily přízeň jeho viceprezidenta. Když tak například prezident Kennedy počátkem 60. let rozhodně vystoupil proti vývoji jaderných zbraní Izraelem, soustředila proizraelská lobby své snahy na viceprezidenta Lyndona Johnsona, což se mělo záhy vyplatit, když LBJ krátce po svém nástupu do funkce zdvojnásobil pomoc Izraeli. Také o generaci později v roce 1991 rozvíjeli vztah s viceprezidentem Dana Quaylem, což ostatně nebylo nijak složité, když byl šéfem jeho týmu a hlavním poradcem přední židovský neokonzervativce William Kristol.

Extrémisté v řadách Mosadu se ale shodli na mnohem přímočařejším řešení izraelských politických nesnází: prezidenta Bushe na mezinárodní mírové konferenci v Madridu plánovali zavraždit a vinu svalit na trojici palestinských militantů. 1. října 1991 přijal Ostrovsky frenetický telefonát jednoho ze svých hlavních spojenců uvnitř Mosadu, který ho informoval o plánu a zoufale žádal o pomoc ve snaze mu zabránit. Ostrovsky tomu nejprve odmítal uvěřit,

protože tak hazardérský krok nečekal ani od jestřábů v Mosadu, rychle ale souhlasil s tím dostat celé spiknutí na světlo boží a nějak na plán upozornit i Bushovu vládu, aniž by ho mohli odbýt jako šíleného „konspirátora“.

Ostrovsky byl coby tehdy už věhlasný autor často zván, aby skupinám elit přednášel o blízkovýchodních otázkách. Při nejbližší z těchto akcí se zaměřil na prudký odpor izraelských pravičáků k Bushovým plánům a celkem nepokrytě naznačil, že prezidentův život může být v ohrožení. Šťastnou shodou okolností se jeden z nepočteného publika o jeho varování zmínil starému prezidentovu příteli, ex-kongresmanovi Petu McCloskeymu, který Ostrovského promptně telefonicky kontaktoval a následně se za ním vydal do Ottawy. Zde došlo k dlouhému osobnímu jednání s cílem určit míru věrohodnosti hrozby. McCloskey dospěl k závěru, že se jedná o nebezpečí skutečné a nanejvýš reálné, a tak nelenil a prostřednictvím svých washingtonských konexí přesvědčil lidi z Tajné služby (Secret Service), aby zkontaktovali Ostrovského, který jim odhalil své informační zdroje. Zpráva záhy „unikla“ do médií, kde se jí zeširoka věnoval mj. vlivný sloupkař Jack Anderson. Vlna publicity plány na atentát úspěšně zhatila.

Ani této historice se mi zprvu nechtělo uvěřit, proto jsem oslovil pár svých známých, kteří mi potvrdili, že Bushova vláda si skutečně vzala tehdejší Ostrovského varování před údajným vražedným plánem Mosadu k srdci, což v mých očích přinejmenším velkou část jeho příběhu potvrdilo.

Po svém úspěšném vstupu na knižní trh, završeném lvím podílem na překažení údajného spiknutí proti životu prezidenta Bushem koncem roku 1991, se Ostrovského styky s jeho spojenci uvnitř Mosadu povětšinou zpřetrhaly, takže se soustředil hlavně na osobní život a svou spisovatelkou dráhu v Kanadě. Izraelské volby v roce 1992 navíc vynesly k moci výrazně umírněnější vládu premiéra Rabina, což jak se zdálo umenšilo potřebu pokračovat v další činnosti pro spádům Mosadu. Změny vlád ale mívají nečekané důsledky, tím spíš ve smrtícím světě tajných zpravodajských operací, kde musejí být osobní svazky nezřídka obětovány na oltář pragmatismu.

Po vydání své knihy se Ostrovsky ze strachu z únosu nebo zavraždění zdráhal létat přes Atlantik do Evropy. V roce 1993 na něj ale jeho někdejší spojenci uvnitř Mosadu naléhali, aby v Nizozemí a Belgii svou přítomností podpořil vydání překladu svého mezinárodního bestselleru. Rozhodně ho ujišťovali, že změna politického klimatu v Izraeli mu garantuje dokonalé bezpečí, a tak nakonec navzdory svému neblahému tušení souhlasil. Přestože ale podnikl nemalá preventivní bezpečnostní opatření, incident z Bruselu jej přesvědčil, že jen těsně unikl únosům Mosadu. Silně znepokojen kontaktoval svůj nejvyšší kontakt mezi špióny, ale namísto ujištění o jeho bezpečí se mu dostalo podivně chladné a nepřívětivé odpovědi, v níž nechyběl odkaz na nechvalně proslulý případ zběha Mosadu, který byl zabit i se svou ženou a třemi dětmi.

Ostrovsky si dal – správně či nikoliv – dohromady, že oslabení zastánců tvrdé linie ve vládě poskytl umírněnějším prvkům uvnitř Mosadu příležitost znovu se ujmout kontroly nad organizací. V jistém opojení nově nabytou mocí spatřovali v Ostrovském nebezpečnou a

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

postradatelnou „neuzavřenou kapitolu“: zdroj, který, by časem mohl ukázat prstem na jejich vlastní účast na operacích proti Mosadu i na značně kompromitujícím knižním projektu.

Ostrovsky, přesvědčený, že se ho jeho někdejší spojenci rozhodli zbavit, začal neodkladně pracovat na pokračování, které by světu předestřelo celý obraz, a tím benefity jeho odstranění výrazně omezilo. Neunikly mi ani v pokračování rozesté hojné zmínky o vlastnictví tajných materiálů, souborů jmen a fotografií mezinárodních agentů Mosadu, bez ohledu na svou pravdivost jakási životní pojistka, která výrazně zvyšuje cenu, již by Izrael za drastické kroky proti Ostrovskému musel zaplatit.

Tento stručný popis událostí uzavírá Ostrovského druhou knihu, objasňuje pohnutky jejího vzniku a přikládá spoustu citlivých materiálů, které se do první knihy nevešly.

Pátá část článku Rona Unze **American Pravda: Mossad Assassinations: The JFK Assassination and the 9/11 Attacks?** vyšla na stránkách Unz Review 27. ledna 2020.

Series Navigation

<< Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 6 Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 4 >>